

Mit használ...

Köszöntés: Nem kiált-e a bölcsesség, nem hallatja-e szavát az értelem? Kiáll a magaslatok ormára, az útra, a keresztutakra. Hozzátok kiáltok, férfiak, szavam az emberekhez szól. Legyetek okosak, ti, együgyűek, legyetek értelmesek, ti, ostobák! Hallgassatok rám, mert fontos dolgokat mondok, ha felnyitom ajkamat, helyes, amit mondok (Péld 8,1.4-6).” Ámen.

Gyülekező ének: 19. zsoltár: „Az egek beszélnek És nyilván hirdetik...”

Fennálló ének: 474. dicséret: „Istennel járni, lakozni...”

Fő ének: 231. dicséret: „Uram, a te Igéd nekem...”

Előfóhász: „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet (Péld 3,5-6).” Ámen.

Lekció: Prédikátor könyve 1. fejezet: *„A Prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei: Igen nagy hiábavalóság – mondja a Prédikátor –, igen nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság! Mi haszna van az embernek minden fáradozásából, ha fáradozik a nap alatt? Nemzedékek jönnek, nemzedékek mennek, de a föld örökké ugyanaz marad. Fölkel a nap, és lemegy a nap, siet vissza arra a helyre, ahol majd újból fölkel. A szél fúj délre, majd északra fordul, körbefordul a szél járása, és visszatér oda, ahonnan elindult. Minden folyó a tengerbe ömlik, és a tenger mégsem telik meg, pedig ugyanoda folynak a folyók, újra meg újra oda folynak. Minden dolog fárasztó, el sem tudja mondani az ember. Szemünk nem győz eleget nézni, fülünk nem tud eleget hallani. Ami volt, ugyanaz lesz majd, és ami történt, ugyanaz fog történni, mert nincs semmi új a nap alatt. Ha van is olyan dolog, amiről azt mondják, hogy új, az is megvolt már régen, megvolt már jóval előttiünk. Nem emlékszünk az elmúltakra, de ami ezután következik, arra sem fognak emlékezni, akik majd azután lesznek. Én, a Prédikátor, Izráel királya voltam Jeruzsálemben, és rászántam magam arra, hogy megvizsgáljak és bölcsen kikutassak mindent, ami az ég alatt történik. Rossz foglalkozás ez, azért adta Isten az embereknek, hogy bajlódjanak vele. Láttam, hogy mindaz, amit véghezvisznek a nap alatt, csak hiábavalóság és hasztalan erőlködés. Ami görbe, azt nem lehet kiegyenesíteni, és ami nincs, azt nem lehet számba venni. Így gondolkodtam magamban: Én sokkal nagyobb bölcsességre tettem szert, mint azok, akik elődeim voltak Jeruzsálemben; sok bölcsességet és ismeretet szereztem. Amikor azonban rászántam magam, hogy megismerjem a bölcsességet, megismertem az esztelenséget és oktalanságot is. Megtudtam, hogy ez is hasztalan erőlködés. Mert ahol sok a bölcsesség, sok a bosszúság is; és aki gyarapítja az ismeretet, gyarapítja a szenvedést is.”*

Előíma: Köszönöm Uram, Istenem, hogy minden hiábavalóságom ellenére, értékes vagyok a számodra. Köszönöm, mennyei Édesatyám, hogy a rossz foglalkozás, a hasztalan erőlködés, ami az ég alatt történik, mégsem tesz kárvallottá, hanem Fiadra tekintve én is hitvalló életet élhetek. Ő, tudja, mi a görbe az életemben. Ő ismer, a Királyok királya, az uraknak Ura, látja életemet, aki úgy gondolom, hogy sok bölcsességre tettem szert. Jöjj, drága Jézus, bölcsességem, életem, erőm, békém, hogy Veled vessek számot, hogy Általad bajlódjak a hétköznapiakban és Neked szolgáljak. Most átadom Neked a kormányt és kérlek taníts rendelkezéseidre, hogy a világtól elfordulva, szeressem életem és Veled mindig van új a nap alatt. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 130. zsoltár 3.verse: „Énnékem reménységem...”

Textus: Máté evangéliuma 16. rész 26. verse: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért?”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
Az élet változás, mondják a mai szociológusok. A prédikátor azonban mást mond. Az ember törekszik, és Isten nem válaszol. A prédikátor gazdaságosan gondolkodik. Egy Jeruzsálemben élő prédikátor megfigyeli a világot. A prédikátor észleli a nap alatt élő embert, és látja, hogy az élet egy állandó körforgás. Az élet egy körforgás, amelyben nincs változás. Vanitatum vanitas. Igen nagy hiábavalóság! Minden a saját tengelye körül forog: történelem, természet és az ember is. Semminek és senkinek nincs befejezett volta. A prédikátor nem az élet és az együttélés végső eredményeire összpontosít. De létezik valaki, aki nem hiábavaló, ez pedig Isten. A prédikátor személyes fájdalmat éli át e sorokban. Látja a társadalomban bekövetkezett változásokat, amelyek zavarják őt. Úgy látja magát, mint egy meglelt idős férfit, aki már sok mindent átélt, és lát egy új generációt, amely nem tud megbirkózni a feladataival. Ezért általánosít. Személyes fájdalma szerinte az egész társadalom problémája. Személyes fájdalmaink és egyéni nehézségeink a mélységbe húznak le bennünket, és az ember mindent relativizál. Ami meghökkentő, úgy gondoljuk, általánosságban is így van. Kedves testvérem! Figyeld meg a körülötted lévő

világot. Egy új világ mások uralma alatt. Egy új világ, ami szintén el fog tűnni, mint az előző rendszer. Figyeld meg, de ne csak magadba nézz, ne általánosíts, hanem kérdezd az Urat, hogyan élj, hogyan harcolj, hogyan viselkedj egy olyan világban, amely a te és az én Uram ellensége. Ne relativizálj, hanem ragyogj, mert Krisztus szerint te vagy a világ világossága. Ne általánosíts, hanem az Úr oldalán reménnyel válj valóban a föld sójává. (lásd Mt 5,13-16) A világ ugyanis sóvárogva várja Isten fiainak a megjelenését. Az általánosítás hiábavaló dolog, de Istennel élni, sósnak lenni, ízesnek megmaradni még ennek a világnak is nagy meglepetés, neked pedig előny. Az általánosító személy számára csak az a hatalmas fájdalom marad, hogy amit az ember most csinál, azt mindig is meg fogja tenni. Hatalmas fájdalom, hogy minden kárba ment. Vezető pozícióban volt, Salamoni dicsőség járt ki személyének, most pedig semmi. Az emberi lét és annak nehézségei. Valaki voltam és senki vagyok. Isten adta. Isten ezt így rendezte. Megtervezte. A prédikátor nagy szkeptikus: „Amit tettem, az rossz volt. Amit az új generáció most csinál, az hosszú távon még rosszabb. Rossz a rendszer. Mindent Isten világossága alá kell helyezni, és korrigálni kell. Mi a profit? Mi a bölcsesség? Mi az a munka, amiből profitot lehet termelni? Igen nagy hiábavalóság. Ne feledkezz meg az erkölcsről! Ne felejtse el saját hibáit. Ha dolgozol, de nem profitálsz belőle, az nem hasznos. Ez rossz. A prédikátor tapasztalt emberként nem definiálja a jó munkát, csak a rossz hasznot. Tapasztalt embert keres. Többet akar tudni. Ő olyan ember, aki Izrael nemes uraihoz tartozott. Ez egy régi garnitúra. Tudja, hogy volt korábban. Tudja, hogy ma mit érdemes és mit nem. Hidd el, ő is kipróbálta. A bölcsesség már nem érvényes. A szakértelem kiment a divatból, már nincs rá szükség. Saját bőrén tapasztalta és most megerősíti. A könyv írója az Isten nélküli világnézet hamis reményét akarja lerombolni, hogy az olvasó meglássa a gonoszság, az igazságtalanság és a halál súlyos valóságát, és rájöjjön, hogy az Isten nélkül való élet értelmetlen, és nem hoz igazi boldogságot. A kilátástalanság problémáját az Istenbe vetett hit és bizalom oldja meg, ha

megismerjük Őt és egyedül Rá támaszkodunk, már csak ez teszi áldássá az életet. Tekintsünk túl a mulandó, földi dolgokon, és összpontosítsuk reményeinket és erőfeszítéseinket az örökkévaló és mennyei célokra, csak így tapasztalhatjuk meg az igazi, tartós reményt, örömet és békét. Kedves Testvérem! Hová merült el két szép szemed látása? A földbe gyökerezve állsz vagy a mennyre fürkésző tekintettel figyelsz? Honnan jön a Te segítséged? (ld Zsolt 121) Drága Testvérem! Kire számíthatsz? A világ haszna vagy minden az életedben a Krisztussal való meleg és élénk kapcsolaton múlik, aki szintén hív téged: „*Kövess engem (Mt 9,9)*!” Máté evangélista tudja, hogyan ült az asztalhoz, amelyen piszkos pénz feküdt Máté evangélista tudja, mit jelent a haszon és a gazdagság, mibe vetette reményét vámszedőként, és kire támaszkodott hamisan. Egyetlen emberi vágy vagy cél sem új. Az embereket mindig ugyanazok a célok és vágyak vezérik, de ártanak egymásnak. A prédikátor már mindent megtett, mindent kipróbált, épített, cselekedett, tett, Máté evangélista már elhagyta régi életmódját, és mégis rámutat, mi a haszon, Akiben az egész világ el van rejtve. A hamis remény nem támogatja az emberi lelket. Egy kézben tartani az egész világot nem lehet. Az egész világot mozgatni nem azt jelenti, hogy mindent megkapunk. Az ember önmagában nem találja meg élete értelmét, csak beismeri a bűnét. Saját erőfeszítéseinkkel semmit sem állíthatunk helyre. A megoldáshoz nagyobb és erősebb eszköz kell, mint az emberi bölcsesség, találmány és földi ötletek. Itt olyan Istenre van szükségünk, Aki nagy dolgokat, hatalmas tetteket és valódi életet ment, mert különben hitvallásunk kár vallás. Jézus reálisan néz az emberre, ahová sem a prédikátor, sem Máté evangélista nem lát. Cselekedetei ma is megérintik a szíveket, amelyek nem hiábavalók, de megszabadítanak minket minden hiábavaló cselekedettől. Isten szereti az embert, ez az evangélium, és nem azt nézi, ami a szeme előtt van, hanem ami el van rejtve az ember elől, tehát a szívben van. Az Úr megváltja az embert a bűneitől. Örök életet ad neki. Jelenléte öröm a léleknek. Kérdései felvillanyozzák. Válaszaival helyre rak. Cselekedeteivel

helyben hagy. Ez a felülről való bölcsesség, *„először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató (Jk 3,17).”* Ezt a bölcsességet hirdették Pál apostollal együtt az ő munkatársai: *„Isten titkos bölcsességét szóljuk, azt az elrejtett bölcsességet, amelyet Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre (IK 2,7).”* Krisztus a mi bölcsességünk. Bölcsessége nem a haszonra összpontosul, hanem az alázatra, az Atyának való engedelmessegre. Aki nem törődik a haszonnal, hanem egy dénárban mérte fel mindenki jutalmát, az igazán bölcs. Nézd ember, ez új! Nézd ember, ennek van értéke! Nézd, ember, itt van elrejtve az elvesztett nyereséged! Jézus letette a sajátját az életedért. Csere történt, és nem akármilyen. Az ember nem ad semmit. Amit az ember ad, az hiábavaló, de amit Isten ad, az élet, az öröm, az egész léleknek, az egész testnek és az egész embernek hasznára válik. Isten egyszülött Fiát adta a világért. Isten mindenét odaadta, amije volt. Isten a legdrágábbat adta. Isten adta. Nem cserébe, hanem helyetted, helyettem és mindannyiunk helyett. Adott, hogy felismerd, itt minden, amid van, elveszti az értékét. *„...de íme, nagyobb van itt Salamonnál (Mt 12,42).”* Íme, itt van Krisztus, a Te Megváltód, az Újjáélesztő. Az Ő neve: *„Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örök Atya, Békesség Fejedelme (Ézs 9,6)”*, Aki nem akar ártani nekünk, hanem leteszi önmaga életét, ahogyan a Seregek Ura kérte. Értünk, pazarló életünkért feláll Az, aki mindenkit megőriz az örök életre. Ez már nem a prédikátor megfigyelése, hanem minden nyitott szív találkozása Istennel és megtapasztalása az Ő hűségének. Ő nem hiába cselekszik, hanem az életért, és megmutatja, mi a jó az ember számára. Jézus kérdései lényegre törőek, és a prédikátor tapasztalatának is megvan a maga értékei. A rendíthetetlen ország nem a világ az ember számára, hanem a mennyei Jeruzsálem. Az ember élete Krisztusban elrejtett élet, Aki nyíltan megkérdezi tőlünk, akik jobb életet akarunk élni: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de saját lelkében kárt vall. Vagy mit ad az ember cserébe az életéért?”* Ámen.

Utóima: „Előre megmondtam a jövődöt, és régen a még meg nem történeteket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik (Ézs 46,10).“

„Emlékezz az ősidőkre, gondold csak át az előző nemzedékek éveit! Kérdezd meg atyádat, ő majd elbeszéli, a közötted élő véneket, ők majd igazolják (VMóz 32,7).“

„Keressétek az Urat mind, akik alázatosan éltek a földön, és teljesítitek a törvényeit! Törekedjete az igazságra, törekedjete az alázatra, talán oltalmat találtok az Úr haragjának napján (Zof 2,3)!“

„Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltsetek magatokra könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet (Kol 3,12).“

„Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen (Jn 16,24).“

„Szent a te utad, Istenem (Zsolt 77,14)!“

„Az Úr félelme tiszta, megmarad örökké. Az Úr döntései igazak, mindenben igazságosak, kívánatosabbak az aranyból, sok színaranyból is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges (Zsolt 19,10-12).“

„Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba, de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek (Jn 16,28).“

„Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az Úr, megszabadított engem (Ézs 12,2).“

„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt (IIKor 2,14).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!“

Áldás: „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja. De hittel kérje semmit sem kételkedve... (Jk 1,5)“ Ámen.

Záró ének: 199. dicséret: „Adjunk hálákat az Atya Istennek...“